

## **TALOUSVALIOKUNNAN LAUSUNTO 40/2012 vp**

**Valtioneuvoston kirjelmä komission tiedonannosta (Eurooppa 2020 -strategiaa tukeva talousarvio) ja ehdotuksesta neuvoston asetukseksi (monivuotinen rahoituskehys 2014—2020), ehdotuksesta neuvoston päätökseksi (omat varat), ehdotuksesta neuvoston asetukseksi (omien varojen päätöksen soveltaminen), ehdotuksesta neuvoston asetukseksi (omien varojen käyttöön asettaminen) sekä luonnoksesta Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission väliseksi toimielinten sopimukseksi (toimielinten talousarvioyhteistyö)**

**Valtioneuvoston kirjelmä komission ehdotuksista yhteisen strategiakehyksen mukaisiksi yhteisiksi säännöiksi sekä koheesiopolitiikan asetusehdotuksiksi ohjelmakaudelle 2014—2020 (koheesiopolitiikan asetuspaketti)**

*Suurelle valiokunnalle*

### **JOHDANTO**

#### ***Vireilletulo***

Suuri valiokunta on lähettänyt 26 päivänä lokakuuta 2012 jatkokirjelmän 5. VM 5.10.2012, 7 päivänä marraskuuta 2012 jatkokirjelmän 6. VM 01.11.2012 ja 9 päivänä marraskuuta jatkokirjelmän 7. VNK 09.11.2012 asiassa U 40/2011 vp talousvaliokunnalle mahdollisia toimenpiteitä varten.

Suuri valiokunta on 26 päivänä lokakuuta 2012 lähettänyt jatkokirjelmän 2. TEM 25.10.2012 asiassa U 72/2011 vp talousvaliokunnalle mahdollisia toimenpiteitä varten.

#### ***Asiantuntijat***

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- budjettineuvos Rauno Lämsä, valtiovarainministeriö
- osastopäällikkö Heikki Aurasmaa, työ- ja elinkeinoministeriö
- neuvotteleva virkamies Satu Keskinen, valtioneuvoston kanslia
- erityisasiantuntija Annukka Mäkinen, Suomen Kuntaliitto (vain U 72/2011 vp).

## VALTIONEUVOSTON JATKOKIRJELMÄT

*Ehdotus**U 40/2011 vp, jatkokirjelmät 5, 6 ja 7*

Neuvoston puheenjohtajavaltio Kypros jakoi 29.10.2012 ehdotuksen, jossa rahoituskehysneuvottelujen loppuratkaisun keskeiset tekijät sisältävään ns. neuvottelulaatikkoon on ensimmäisen kerran lisätty euromääräisiä lukuja ja lukuhaarukoita. Puheenjohtaja pitäytyy elokuun lopussa omaksumassaan lähestymistavassa, jonka mukaan komission ehdotus monivuotiseksi rahoituskehysiksi vuosille 2014—2020 on ylimitoitettu ja siihen on tehtävä leikkauksia. Tässä vaiheessa puheenjohtajan ehdottamien leikkausten kokonaismäärä kaikki otsakkeet huomioon otettuina on puheenjohtajan oman ilmoituksen mukaan vähintään 50 miljardia euroa.

Puheenjohtaja toteaa, että kompromissin saavuttaminen edellyttää mittavampia leikkauksia kuin mitä se itse tässä vaiheessa ehdottaa. Suuremmat leikkaukset vaativat selkeitä valintoja ja priorisointia politiikka-alojen ja ohjelmien kesken. Puheenjohtaja esittää neuvottelulaatikossa otsakekohtaisia lukuhaarukoita, jossa vain haarukan yläraja on yksilöity. Neuvottelulaatikossa esitetään myös prosenttihaarukoihin täsmennettyjä lukuja. Lisäksi puheenjohtaja on vähentänyt neuvottelulaatikossa esillä olevien vaihtoehtojen määrää. Puheenjohtaja ei esitä muutoksia komission ehdotukseen koskien rahoituskehysten tulopuolta. Verrattaessa puheenjohtajan ehdottamia lukuja komission ehdotukseen on otettava huomioon, että puheenjohtajamaat Tanska ja Kypros ovat neuvottelujen aikana tehneet useita muutosehdotuksia, joilla muutetaan komission esittämää otsakejakoa, esim. sisällyttämällä otsakkeisiin sellaisia menoja, joita komissio on ehdottanut rahoitettaviksi rahoituskehysten ulkopuolelta.

*U 72/2011 vp, jatkokirjelmä 2*

Koheesioasetuspakettia on käsitelty yleisten asioiden neuvostossa osittaisen yleisnäkemyksen saavuttamista varten seuraavien osakokonaisuuksien osalta (partial general approach, PGA):

ohjelmatyö, ennakkoehdot, hallinto- ja valvonta, seuranta ja arviointi, tukikelpoisuus, suurhankkeet, temaattinen keskittäminen, rahoitusinstrumentit, tuloa tuottavat toimet ja julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuudet, tulosperusteisuus ohjelmissa (pois lukien suoritusvaraus), tiedotus ja viestintä sekä tekninen tuki, EAY-asetus (ilman ulkorajayhteistyötä), alueellinen kehittäminen, MFF:n ulkopuoliset rahoituskysymykset, maakohtaiset suositukset ja indikaattorit.

Tärkeimmät asiakokonaisuudet, joista ei vielä ole neuvoston osittaista yleisnäkemyistä (PGA), ovat:

*Yhteinen strategiakehys, komission uusi esitys.* Strategiakehysten tarkoituksena on osaltaan edesauttaa rahoituksen keskittämistä harvempiin, Eurooppa 2020 -strategiaa tukeviin tavoitteisiin. Neuvostossa on yksimielisyys siitä, että kyseessä on olennainen osa sääntelykokonaisuutta, josta päättämistä ei voida siirtää komissiolle SEUT-sopimuksen artiklan 290 nojalla. Yleisten asioiden neuvosto hyväksyi keväällä 2012 yleisasetuksen muutoksen, jonka mukaan yhteinen strategiakehys annettaisiin yleisasetuksen liitteenä sen sijaan, että komissiolle delegoitaisiin säädösvalta antaa se. Merkittävien sosioekonomisten muutosten seurauksena Euroopan parlamentti tai neuvosto voisi pyytää komissiota esittämään muutoksia strategiakehykseen. Asiakirjan sisällöstä on kuitenkin edelleen varsin merkittäviä erimielisyyksiä koskien muun muassa sen sitovuutta suhteessa kumppanuussopimukseen ja ohjelmiin.

Komissio antoi 11.9.2012 muutetun yleisasetusesityksen, jonka liitteenä on yhteinen strategiakehys. Esityksen pääasiallinen sisältö on sama kuin komission alkuperäisessä esityksessä, ts. yhteinen strategiakehys annettaisiin yleisasetuksen liitteenä ja siten yhteispäätösmenettelyssä, mutta komissiolle delegoitaisiin säädösvalta muuttaa sitä sekä antaa delegoitu säännös indikatiivisista toimista.

*Varainhoito.* Uudistetun varainhoitoasetuksen edellyttämät mukautukset hallinto- ja valvontajärjestelmään sisältyvät toimielinten nimittämisen osalta jo käsiteltyyn blokkiin, mutta osa täsmennystarpeita on vielä kesken. Tämä liittyy erityisesti varainhoitoasetuksen artikloihin 56 ja 77, joiden nojalla koheesioasetuspaketissa annetaan tarkemmat rahastokohtaiset säännöt vuotuisuudesta ja rahoituskorjauksista.

### ***Valtioneuvoston kanta***

#### *U 40/2011 vp, jatkokirjelmät 5, 6 ja 7*

Suomi kannattaa kurinalaista rahoituskehityksen tasoa vuosina 2014–2020 tavoitteena noin 1 prosentin maksusitoumusmäärärahojen kokonaistaso EU-maiden yhteenlasketusta BKT:stä. Suhteessa komission päivitettyyn rahoituskehitysehdotukseen tämä vastaa noin 130 miljardia euroa matalampaa menotasoa. Nämä tavoitteet kattavat myös kaikki kehityksen ulkopuoliset rahoitusvälineet. Suhteessa Suomen tavoitteeseen puheenjohtajan ehdottama vähintään 50 miljardin leikkaus komission esittämään kokonaistason on selkeästi alimitoitettu. Suomi voi siten yhtyä puheenjohtajan toteamukseen siitä, että loppuratkaisuun pääseminen edellyttää merkittävämpiä leikkauksia kuin mitä puheenjohtaja nyt ehdottaa.

Rahoituskehityksen kokonaistaso on olennaisin Suomen nettomaksuasemaan vaikuttava tekijä, joten sen merkitys tasapainoista lopputulosta etsittäessä on keskeinen. Suomi on valmis leikkaamaan komission ehdotuksessa kaikista otsakkeista kokonaistasotavoitteen saavuttamiseksi. Säästöjen ei tule olla tasasuuruisia kaikissa menokohteissa. Suomi katsoo, että säästöt tulee kohdentaa aloille, joiden tuottama eurooppalainen lisäarvo on vähäinen, joilla varojen aikaisempi käyttö on osoittautunut tehottomaksi ja joilla komissio on ehdottanut suurinta kasvua suhteessa nykyiseen kehyskauteen. Lisäksi säästöjen kohdentamisessa Suomi kiinnittää huomiota siihen, mikä on ollut menoalueen toteutunut palauma.

Verkkojen Eurooppa -välineeseen tulisi kohdentaa merkittävästi puheenjohtajan esittämää

suurempi leikkaus. Jatkoneuvotteluissa tavoitteena on järjestely, joka kohdentaa T&K&I-rahoituksen hankkeiden välisen laatuun perustuvan kilpailun pohjalta. Rahoituksen kohdentaminen jäsenmaakohtaisten tai alueellisten kiintiöiden perusteella ei ole Suomen tavoitteiden mukaista. Tutkimus-, kehittämis- ja innovaatiopolitiikan rahoitusta voidaan vähentää komission esittämästä tasosta, kuitenkin siten, että rahoitus kasvaa nykyisen kauden vastaavaan rahoitukseen verrattuna. Leikkauksia voidaan kohdentaa suhteessa enemmän ns. suuriin hankkeisiin.

Suomen näkökulmasta hyväksyttävän kehysten kokonaistason saavuttaminen edellyttää puheenjohtajan ehdotusta tuntuvampia leikkauksia alaotsakkeessa 1b. Suomen etujen mukaista ei kuitenkaan ole, että leikkausten painotus on niin suuressa määrin kehittyneillä alueilla ja Euroopan alueellisessa yhteistyössä kuin puheenjohtaja ehdottaa. Koheesiopolitiikan rahoitukseen tarvittavien säästöjen tulee kohdentua tasapainoisesti eri alueiden kesken. Suomen prioriteetti on turvata Itä- ja Pohjois-Suomen asema. Etenkin harvaan asuttujen alueiden erityisrahoitus on Suomelle tärkeä. Suomi pitää perusteltuna ns. käänteisen turvaverkon sisällyttämistä neuvottelulaatikkoon. Se on väline kohdennettujen säästöjen aikaansaamiseen koheesiopolitiikan rahoituksessa. Saman tavoitteen saavuttamiseksi Suomi tukee myös BKT-katon alentamista 2,36 %:iin.

Suomelle on tärkeää, että puheenjohtaja on painottanut leikkausesityksessään enemmän maatalouden suoria tukia ja markkinamenoja kuin maaseudun kehittämisrahoitusta. Tavoitteena on säilyttää puheenjohtajan esittämä leikkausten painotus. Suomen prioriteetti otsakkeessa 2 ovat maaseudun kehittämisvarat. Suomen keskeinen neuvottelutavoite on turvata nykyinen suhteellinen osuus (2,3 %) tulevalle kehyskaudella tai mahdollisimman lähellä nykytasoa oleva euromääräinen taso.

Suomi suhtautuu sinänsä positiivisesti lisäpanostukseen turvallisuuden ja kansalaisuuden otsakkeessa 3 ottaen huomioon unionin kasvanut toimivalta monilla tästä otsakkeesta rahoitetta-

villa aloilla (oikeus- ja sisäasiat). Koska komission ehdottama lisäys suhteessa nykyisen kehyskauden vastaaviin menoihin on huomattava, noin 50 prosenttia, otsakkeessa on vielä leikkausvaraa puheenjohtajan ehdottaman 3,9 prosentin lisäksi.

Suomi pitää tärkeänä, että hallintomenojen osuus rahoituskehysten sisällä ei nouse nykytasostaan (n. 6 % EU:n menoista). Tämän perusteella hallintomenoissa on mahdollisuuksia lisästäisiin.

Rahoituskehyksiin tulee sisällyttää myös joustavuutta ennakoimattomia tilanteita varten kuitenkin niin, ettei joustavuus heikennä budjetituria. Tarvittavan jouston määrä on sidoksissa kehysten kokonaistason siten, että kehysten alhaisempi kokonaistaso edellyttää suurempaa joustavuutta rahoituskehysten sisällä. Suomi katsoo, että ensisijainen jousto tulee uudelleen kohdentamisesta ja rahoituskehysten kaikkiin otsakkeisiin varattavasta riittävästä liikkumavara. Suomi voi osana neuvottelukokonaisuutta myös harkita eri joustovälineiden yhdistämistä yhdeksi kokonaisuudeksi rahoituskehysten sisälle. Rahoituskehysten ulkopuolisen joustovälineen perustaminen ei ensisijaisesti ole Suomen tavoitteiden mukaista. Mikäli mahdollisen ulkopuolisen joustovälineen kokonaistaso, soveltamisala ja menettelysäännöt pystytään rajaamaan riittävän yksiselitteisesti, voi Suomi osana kokonaisratkaisua hyväksyä myös kehysten ulkopuolisen joustovälineen perustamisen.

Suomi korostaa EU-rahoituksen vahvaa ja mahdollisimman kattavaa ehdollisuutta. Komission makrotaloudellista ehdollisuutta koskevat muotoilut ovat kannatettavia, eikä Suomi tässä vaiheessa neuvotteluita pidä niiden vesittämistä perusteltuna. Puheenjohtajan esityksessä makrotaloudelliseen ehdollisuuteen on sisällytetty useita heikentäviä elementtejä, joita Suomi ei voi tukea. Erityisen tärkeää on pitää kiinni siitä,

että vakavimmissa tapauksissa ehdollisuus koskee myös maksumäärärahoja.

Suomi katsoo, että solidaarisuusrahastosta tulisi ensisijassa luopua nykyisen rahoituskehyskauden jälkeen, sillä se ei ole vastannut sille asetettuihin odotuksiin. Osana neuvottelukokonaisuutta Suomi voi kuitenkin harkita rahaston jatkamista ensisijaisesti siten, että se sijoitetaan rahoituskehysten sisälle ja sen kokonaistason kohdennetaan merkittävät leikkaukset.

Suomen tavoitteena on mahdollisimman yksinkertainen, läpinäkyvä ja oikeudenmukainen omien varojen järjestelmä. Suomi on suhtautunut myönteisesti myös komission esityksiin uusiksi varoiksi. Suomi pyrkii pitämään nettomaksuasemansa kohtuullisella tasolla ensisijaisesti asettamalla rahoituskehysten kokonaistason noin 1 %:iin EU:n yhteenlasketusta BKTL:sta. Tavoitetta tukee myös oman saannon turvaaminen budjetin menopuolella, samoin kuin myönnettävien maksukorjausten määrän minimoiminen. Suomen tavoitteena on, että uusia maksukorjauksia ei myönnettäisi vaan niitä pikemminkin pyrittäisiin karsimaan. Maksukorjausten saamisen ehtona tulee olla poikkeuksellisen korkea nettomaksuasema. Myönnettävien maksukorjauksien tulisi lisäksi olla mahdollisimman alhaisia. Suomi määrittää kantansa omien varojen kokonaisuuteen neuvotteluissa sen perusteella, mikä on neuvotteluissa syntyvän kokonaisratkaisun vaikutus omaan nettomaksuasemaamme erityisesti suhteessa vauraudeltaan Suomea vastaaviin jäsenvaltioihin.

#### *U 72/2011 vp, jatkokirjelmä 2*

Suomen aiemmat kannat ovat voimassa täsmennettyinä viimeisimmässä U 40/2011 vp -jatkokirjelmässä esitetyillä monivuotisen rahoituskehysten neuvottelulaatikkoon liittyvillä koheesiopolitiikan lainsäädäntöpakettia koskevilla kannoilla.

## VALIOKUNNAN KANNANOTOT

### *Perustelut*

*Yleistä.* Valiokunta pitää kannatettavana lähtökohtaa, jossa tavoitteena on parantaa koheesio-

politiikan suunnitelmallisuutta ja tuloksellisuutta sekä yhteensopivuutta muiden EU:n tavoitteiden kanssa. Talousvaliokunta on jo aiemmassa lausunnossaan (TaVL 22/2011 vp) painottanut, että nämä tavoitteet edellyttävät toiminnan priorisointia ja fokusointia. Talousvaliokunta kiinnittää jäljempänä huomiota yksittäisiin linjauksiin ja tarvittaessa täsmentää lausuntoaan ehdotusten käsittelyn edetessä.

*Leikkausten kokonaismäärä.* Talousvaliokunta pitää tärkeänä, että komission aikaisemmin esittämä leikkausten kokonaismäärä pystyttäisiin toteuttamaan. Tyydyttävään kokonaisratkaisuun pääseminen edellyttää merkittävämpiä leikkauksia kuin mitä puheenjohtajamaa nyt ehdottaa. Vaikka yleiseurooppalaisessa taloudellisessa katsannossa Suomen talous on kehittynyt myönteisesti, kansantaloutemme koon huomioon ottaen maksuasemamme korostuneisuus voi kuitenkin pitkällä tähtäimellä osoittautua vaikeaksi. Neuvoteltaessa budjettileikkausten kohdentumisista on Suomen kannalta yksittäistä otsaketta tai momenttia koskevaa ratkaisua tärkeämpää se, minkälaiseksi kokonaissaantomme muodostuu. Koska neuvottelujen kohteena on samanaikaisesti lukuisia eri menoluokkia, on vaikeaa täsmällisesti määritellä, mikä Suomen neuvottelutavoite tulisi yksityiskohtaisesti olla. Ottaen kuitenkin huomioon koheesiopolitiikan menojen kohdentumisen konvergenssialueiden, kilpailukykyä tukevien hankkeiden ja muiden menoluokkien välillä kiistatonta on, että Suomen tulee pyrkiä siihen, ettei konvergenssialueille suunnatun tuen suhteellinen osuus enää lisäännä nykyisestä. Toinen merkittävä Suomen linjaus tulisi olla leikkausten kohtuullisen tasainen jakautuminen eri menolohkoille.

*Saavutettavuus.* Talousvaliokunta pitää välttämättömänä, että Suomen maantieteestä johtuvat rasitteet huomioidaan ja saavutettavuus hyväksytään tuen kriteeriksi.

*Alue- ja rakennepolitiikka.* Ehdotetut väestötiheyskriteerin ja väkilukuun perustuvan kriteerin

painoarvojen leikkaukset saattaisivat johtaa Suomen saaman kokonaistuen merkittävään pienentymiseen. Suomen tulee jatkoneuvotteluissa priorisoida tavoite, että Suomen maksuasema tästä painoarvon muutoksesta johtuen ei muutu kohtuuttomaksi.

*Hallinto.* Suomi on ollut johdonmukaisesti sitä mieltä, että koheesiopolitiikan toteuttamiseen tarvittava mekanismi tulisi pitää selkeänä ja yksinkertaisena. Talousvaliokunta pitää tärkeänä, että siltä osin kuin Suomen on mahdollista vaikuttaa hallinnon rakenteisiin ja hallinnosta aiheutuviin kustannuksiin tulee pyrkiä järjestelmän yksinkertaistamiseen. Sikäli kun koheesiopolitiikan toteuttamismekanismiin tulee suurten linjausten muutoksia esimerkiksi budjetin kokonaisvaltaisen pienentymisen myötä, muutosvaihe tulisi hyödyntää kansallisesti muun muassa omien prosessiemme uudelleenarvioimiseksi.

*Päätöksenteko.* Talousvaliokunnan näkemyksen mukaan koheesiopolitiikan päämäärien kannalta on olennaista, että kansallisen päätöksenteon asema säilyy vahvana, subsidiariteettiperiaatteen mukaisesti. Tämä korostaa valtioneuvoston roolia resurssien allokoinnissa ja sitä kautta myös vastuuta siitä, että koheesiopolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi Suomelle osoitetut varat kohdennetaan oikein eikä jouduta takaisinperintätilanteisiin.

*Tutkimus-, kehitys- ja innovaatorahoituksen laatu- ja vaikutusperusteisuus.* Nykyisin T&K&I-rahoitus perustuu hankkeiden väliseen vapaaseen kilpailuun. Talousvaliokunta pitää erittäin hyvänä valtioneuvoston kantaa, jonka mukaan näin tulisi olla jatkossakin. Rahoituksen kohdentaminen jäsenmaakohtaisten tai alueellisten kiintiöiden perusteella tekisi tästä rahoituksesta koheesiopolitiikan jatkeen, eikä rahoitusmuodon alkuperäinen ajatus kilpailukykyyn parantamisesta ja talouskriisin aiheuttamista muutoksista selviämiseksi enää toteutuisi.

**Lausunto**

Lausuntonaan talousvaliokunta ilmoittaa,

*että se yhtyy asiassa valtioneuvoston  
kantaan.*

Helsingissä 15 päivänä marraskuuta 2012

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

|      |                                 |                                      |
|------|---------------------------------|--------------------------------------|
| pj.  | Mauri Pekkarinen /kesk          | Jukka Kärnä /sd                      |
| vpj. | Marjo Matikainen-Kallström /kok | Eero Lehti /kok (osittain)           |
| jäs. | Lars Erik Gästgivers /r         | Päivi Lipponen /sd                   |
|      | Teuvo Hakkarainen /ps           | Jari Myllykoski /vas                 |
|      | Harri Jaskari /kok              | Sirpa Paatero /sd (osittain)         |
|      | Johanna Karimäki /vihr          | Arto Pirttilahti /kesk               |
|      | Pia Kauma /kok                  | Kaj Turunen /ps                      |
|      | Miapetra Kumpula-Natri /sd      | vjäs. Lauri Heikkilä /ps (osittain). |

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Teija Miller.

## ERIÄVÄ MIELIPIDE 1

**Perustelut**

Euroopan unioni haluaa kasvattaa rahoituskehysiään samaan aikaan, kun Eurooppaa ravistelee ankara talouskriisi ja kun jokaisessa jäsenmaassa joudutaan kiristämään budjettikuria, laattimaan leikkauslistoja ja tekemään veronkorotuksia. Rärkein epäkohta on ehdotus hallintomenojen kasvattamisesta yli 10 prosentilla. Moimen kaksinaamaisuus on suorastaan pöyristyttävää, ja se ajaa unionin entistä kauemmas eurooppalaisten arjesta. EU:n tulisi pikemminkin näyttää esimerkkiä jäsenmailleen.

Perussuomalaiset eivät voi hyväksyä sitä, että täysin epädemokraattisesti valittu Euroopan komissio tuhlaa vastuuttomasti rahaa omien liittovaltiosuunnitelmien kehittämiseen. Euroopan unionilla ei myöskään ole riittäviä perusteita menojen kasvattamiseen nykyisessä tilanteessa. Siksi Suomen tulee selkeästi vaatia, että unioni korottamisen sijaan leikkaa budjettiaan. Neuvotteluissa Suomen tulee liittyä Ison-Britannian linjalle ja vaatia merkittäviä leikkauksia kehyksiin.

Perussuomalaisten mielestä EU:n omien varojen järjestelmän tulee perustua bruttokansantulopohjaisuuteen (BKTL), joka on parempi, läpinäkyvämpi ja loogisempi mittari. Alv-pohjaiseen omaan varaan ei pidä mennä; ei vaikka sen katto alenisi ehdotetusta kahdesta prosentista yhteen prosenttiin. Kehityssuunta, jossa EU:lle jaetaan yhä isompia siivuja verotuloista, ei ole kannatettava.

Lisäksi kaikista maksualennuksista tulee päästä eroon. Jos näin ei tapahdu, Suomen tulee Tanskan tavoin vaatia omaa maksualennusta. Me olemme suhteellisesti mitattuna EU:n kolmanneksi suurin nettomaksaja, ja tuo sijoitus on aivan liian korkea.

Alue- ja rakennepolitiikan kohdalla perussuomalaiset lähtevät siitä, että harvaan asuttujen alueiden tukea ei leikata. Lisäksi koheesiopolitiikkaan liittyvän korruption kitkemiseksi väärinkäytöksistä kiinni jääneitä maita on sakotettava korruptiota vastaavalla summalla.

Mielestämme EU-rahoituksen hakuprosessien byrokratiaa on karsittava ja toimintaa tehostettava. EU:n tilintarkastajien äskettäin ilmestyneessä raportissa todetaan, että myönnettyt tuet ovat tehottomia ja huonosti kohdennettuja, myös Suomessa.

Myös EU:n yhteinen maatalouspolitiikka on suuressa muutoksessa. Nyt meneillään olevilla neuvotteluilla on ratkaiseva merkitys Suomen maatalouden monimuotoisuudelle ja jatkuvuudelle. Perussuomalaiset kantavat huolta siitä, että koko maassa pystytään edelleenkin asumaan ja harjoittamaan maataloutta. On elintärkeää, että Etelä- ja Pohjois-Suomen 141-tuki ja 142-tuki jatkuvat ja sokerikiintiö säilyy. Huolta tulee pitää ennen kaikkea siitä, ettei maatalouden kokonaistuki laske eivätkä maksatukset viivästy missään olosuhteissa.

Perussuomalaiset haluavat, että esimerkiksi kotieläintilalliset pystyvät kehittämään toimintaansa. Toisin kuin Suomen hallitus ja Euroopan komissio, me pidämme komission esitystä turvamaiden raivauskiellosta vääränä toimenpiteenä. Tämä esitys vaikuttaisi etenkin Suomen maatalouteen heikentävästi. Jos esitys toteutuu, se rajoittaa kotieläintilojen laajennuksia, koska peltoalaa ei voisi enää raivata lisää tilatarpeen täyttämiseksi. Kokonaisuudessaankin esitys syrjii suomalaisia ja viljelijöitä.

Pian alkavissa neuvotteluissa Suomen kärkilinjan tulee olla rahoituskehysten koon leikkaaminen. Tarvittaessa Suomen on käytettävä vaikka veto-oikeutta, jos tavoitteeseen ei muuten päästä. Kun maksamme tehottomia tukia jakavalle EU:lle vähemmän, meillä on itsellämme varaa tukea kansalaisiamme enemmän.

**Mielipide**

Edellä olevan perustella esitämme,

*että talousvaliokunta ei yhdy valtioneuvoston kantaan.*

Helsingissä 15 päivänä marraskuuta 2012

Kaj Turunen /ps  
Teuvo Hakkarainen /ps  
Lauri Heikkilä /ps



## ERIÄVÄ MIELIPIDE 2

**Perustelut**

Hallituksen peruslinjaus "kurinalaisten rahoitushkeysten välttämättömyydestä" on perusteltu ja oikea. Mitä enemmän maksuosuudet nousevat yli 1 %/BKTL, sitä pienemmäksi Suomen saanto uhkaa jäädä lisää maksettavasta osuudesta.

Muutoinkin Suomesta on tulossa yksi koko unionin suurimmista nettomaksajista. Jos puheenjohtajamaan linjaukset toteutuvat, jo niillä Suomen vuotuinen maksuosuus nousisi noin kahteen miljardiin euroon ja saannot niukasti yli miljardin euron suuruisiksi.

Suomen saamisten suurimmat menetykset liittyvät yhteisen maatalouspolitiikan ja alue- ja rakennepolitiikan rahoitukseen. Maatalouspolitiikan osalta keskustan näkemykset esittää maa- ja metsätalousvaliokunta.

EU:n kaikista menoista käytetäänkin jo kuluvalle ohjelmakaudella yli 30 % yhteiseen alue- ja rakennepolitiikkaan.

Uudella ohjelmakaudella nyt myös aluerahoituksesta aiotaan sekä komission että puheenjohtajamaan esityksissä tinkiä. Suunnitteilla on samalla aluetuen uusjako, jossa Suomi uhkaa jäädä suurimpien menettäjien joukkoon.

Useimmat rikkaat maat ja alueet saavat entistä vähemmän ja köyhimmät entistä enemmän. Koko ohjelmakaudelle esitetyistä 326,5 miljardista eurosta noin 170 miljardia euroa on tarkoitus kohdentaa kaikista köyhimmille suuralueille, joiden bkt alittaa 75 %. Vastaavasti 68 miljardia euroa menisi niille maille, joiden bkt alittaa 90 % unionin keskiarvosta.

Komission ja suurten maiden keksimille siirtymäalueille, joita on lähinnä Isossa-Britanniasa, Ranskassa, Saksassa, Belgiassa, Espanjassa ja Italiassa, on tarkoitus osoittaa yhteensä 33 miljardia euroa. Tällaisella ratkaisulla, jonka Suomen hallituskin tuntuu hyväksyvän, osa varsin kehittyneidenkin maiden alueista on pääsemässä parempaan tukitasoon.

Keskusta ei voi hyväksyä tällaista uuden tukikategorian perustamista. Sillä monet kaikista

rikkaimpienkin maiden NUTS2-alueet, suuralueet, joiden aluekansantuote on vähän laskenut monesti kyseisen maan omista toimista johtuen, pääsevät nyt jakamaan yhteensä siis 33 miljardin suuruista aluetukirahoitusta. Mukaan on pääsemässä monia alueita muun muassa Saksasta, Isosta-Britanniasta, Ranskasta, Belgiasta ja Italiasta.

Suomi kuuluu tänään EU:n rikkaisiin maihin, joiden jaettavana olisi seitsemässä vuodessa yhteensä vain 47 miljardia euroa. Jakajina ovat sekä sanotusta siirtymätuesta rahaa saavat rikkaat maat että muut vauraimmat EU-maat.

Suomen liittyessä EU:iin saimme yhdessä Ruotsin ja Itävallan kanssa neuvoteltua kuitenkin erityiskohtelun, joka tunnustaa harvan asutuksen, pitkien etäisyyksien ja kylmän ilmaston aiheuttamat erityisongelmat. Ne ovat oikeuttaaneet ylimääräiseen tukeen lähinnä Pohjois- ja Itä-Suomessa.

Kuluvalle 7-vuotisella ohjelmakaudella Suomen saama alue- ja rakennepolitiikan rahoitus on noin 1,7 miljardia euroa.

Uudella ohjelmakaudella saisimme Kyproksenkin esityksessä vain noin 1,25 miljardia euroa eli runsaat 180 miljoonaa euroa/v. Suurimpia menetysten syitä ovat itä-pohjoinen-bonuksen pudottaminen 20 euroon ja harvan asutuksen kertoimen vaikutuksen lieventäminen koko maan alue- ja rakennetuen määrää laskettaessa. Lisäksi alueellisen yhteistyön (mm. Interreg) rahoituksen raju leikkaus heikentäisi Suomen saantoa.

Keskustan mielestä Suomen on pidettävä kaikissa oloissa kiinni vaatimuksestamme vähintään 35 euroa/asukas suuruudesta itä-pohjoinen-bonuksesta.

Lisäksi harvan asutuksen kerroin on nostettava nykyiselle tasolle koko maan perustuen määrittelyssä. Jos tässä ei onnistuta, on sanottu bonus nostettava vähintään 50 euroon/asukas.

Suomen tulee edellyttää, että EU:n rakennetukia voidaan käyttää ao. maakuntien esittämäl-

lä tavalla ja mitassa uuden "saavutettavuus"-toimintalinjan, eli perusinfra, rahoitukseen.

Lisäksi Suomen ei tule hyväksyä alueellisen yhteistyön, rajanaapureiden ja raja-alueiden välisen rahoituksen esitettyjä rajuja leikkauksia.

Suomen EU:iin liittymissopimuksen mukaisella tavalla on tulevissa ratkaisuissa huomioitava Saarijärven-Viitasaaren seudun asema.

Mikäli puheenjohtajamaan esitys toteutuisi, Suomen maksuosuus EU:n aluepolitiikasta nousisi noin 650 miljoonaan euroon/vuosi. Maksaisimme siis yhteisestä aluepolitiikasta yli kolme kertaa enemmän kuin saisimme.

Totta kai taloudellisen kehityksemme koheneminen on otettava kohtuudella huomioon Suomen EU:n aluepolitiikan maksuja ja saamia punnittaessa, mutta liittymissopimuksen aikaiset erikoisolosuhteemme eivät ole muuttuneet mihinkään ja nekin on pakko ottaa huomioon.

Kannatamme valiokunnan näkemyksiä maaseutupolitiikan merkityksestä ja neuvottelutavoitteista. Infraverkkorahoituksen ja globalisaattiorahaston menoleikkaukset ovat perusteltuja.

Ehkä parhaiten unionin yhteisen rahoituksen kohdealaksi sopii tutkimus ja osa innovaatiopo-

litiikkaa. Innovaatiopolitiikan mahtimaana näihin saakka pidetty Suomi onkin menestynyt varsin hyvin unionin tutkimus- ja innovaatorahoituksen hyödyntämisessä sekä omaksi että koko unionin hyväksi.

Innovaatorahoituksen kohdentamisen perustan on oltava laatu- eikä aluelähtöisyys niin kuin Suomessakin on.

Yhdymme asiassa valiokunnan enemmistön kantaan.

Koska Suomi tulee olemaan kaikissa oloissa merkittävä nettomaksaja, on myös meidän tavoiteltava oman maksuosuutemme alennusta/palautusta muiden nettomaksajien tavoin. Maksuhelpotuksia Ison-Britannian saamien kevennysten maksamisesta jo saaneiden ja uusia helpotuksia hakevien Saksan, Ruotsin, Hollannin ja Itävalan rinnalla nyt myös Tanska saattaa tavoitella helpotuksia.

### **Mielipide**

Edellä olevan perustella esitämme,

*että suuri valiokunta ottaa edellä olevan huomioon.*

Helsingissä 15 päivänä marraskuuta 2012

Mauri Pekkarinen /kesk

Arto Pirttilahti /kesk